

denne Retning; men i Henseende til dem, der nyde Pension efter denne Lov, troer jeg, at der fra Regjeringens Side er Opfordring til i Genhold til denne Paragraph at træffe Foranstaltninger. Jeg troer, at den høitærede Finansminister, under hvem dette nærmest henhører, vil kunne, ifølge denne Paragraph, være berettiget til at indkalde disse Pensionsbreve til Foreviisning og da for deres Vedkommende, der ikke havde deres Pensionsbreve, komme dem til Hjælp ved at fordrø dem udleverede af Pantelaanerne, imod naturligtvis at udbetale disse det virkelige contante Beløb, som Pensionisten havde modtaget som Laan, f. Ex. ved at udbetale dem saa Meget, som Pensionen beløber for et Aar, og hvis dette ikke kunde strække til, da endnu for det næste Aar. Saaledes vilde Gjælden omfædd blive betalt, Pantelaanerne fik deres Penge, men ikke de ublue Renter, og Pensionisterne kom igjen i Besiddelse af deres Pensionsbreve. Og for at det ikke skal stee for Fremtiden, kunde det, forekommer det mig, forebygges ved at forordne ad administrativt Veie, at Enhver, der nyder Pension, efter denne Lov i det Mindste, maatte personlig hævde sit Pensionsbeløb, samt i Sygdomstilsælde producere en Rægeattest. Derved vilde, troer jeg, i det Mindste for en stor Deel Leiligheden være affaaeren for vedkommende Pantelaanere og Lagerkarle til saaledes at kunne sætte sig i Besiddelse for en længere Tid af Pensionsbrevene. Jeg har, som sagt, da Sagen, navnlig for Smaafamilier, er af overordentlig stor Vigtighed, hvorom jeg har havt Leilighed til at gjøre Erfaring ved mit Ophold her i Wien, troet at maatte benytte Leiligheden her til at henlede Regjeringens Opmærksomhed derpaa, og jeg skulde ret indstændigt tilføie en Anmodning om, at der maatte gjøres Noget, om ikke i den af mig anhybede Retning, saa paa anden og maastee bedre Maade, for at frelse disse uhykkelige Mennesker, som man ved Pension har villet sikke imod Armod og Elendighed, for at frelse dem, siger jeg, fra de Mangler, som de, efter at være grebne af Lagerkarlenes Kløer, ere blevne nedfænkede i.

N. Jensen: Jeg er aldeles enig med den ærede sidste Taler i Usikkerheden af, at

de Pensionerede, navnlig Enten og andre Saa-danne, som ere uvante med paa egen Haand at færdes i det daglige Liv, blive saa betryggede imod de Udsugelser, hvorfor de ofte ere Gjenstand, som det lader sig gjøre; men det forekommer mig dog, at man befinder sig i en Misforstaaelse, naar man mener, at dette Maal vil kunne naaes ved at gjøre det vanskeligt for dem at give Pant i deres Pension. Man maa huske paa, at det, der driver disse Mennesker til at indlade sig paa de overordentligt trykkende Betingelser, hvori de maae finde sig ligeoverfor en Lagerkarl, er en stor forhaandenværende Nød, og hvis man vil hjælpe dem, skal man søge at afhjælpe deres Nød, men ikke nægte dem den fortvilede Udvei, som muligvis turde vise sig for dem. Smidlertid indrømmer jeg naturligtvis gjerne, at der ikke fra Regjeringens Side kan oprettes en Anstalt eller Sligt, som kunde høde derpaa; jeg mener, at det især maatte være Communens Sag at drage Omsorg for, at Folk, som kunde stille et Pant, kunne faae et passende Laan, og jeg gaaer ud fra, at de, der ere henviste til at kaste sig i Armene paa disse Udsugere, i Virkeligheden kunne stille et Pant. Naar der var et hensigtsmæssigt indrettet Laanecontoir, vilde saadanne Mennesker ofte kunne blive hjulpede gennem det, uden at blive Offre for det Oprækkeri, hvorfor de nu ere og ifølge deres Nød maae blive Gjenstand. Det er en meget daarlig Trøst for den, som sidder aldeles hjælpeløs med en lille Pension, og som ibetmindste troer at kunne aabne sig en Levevei ved at reise et lille Laan til dermed at begynde en eller anden lille Bedrift, men som seer den visse Undergang imøde, hvis han kun skal leve af Pensionen, at man affører ham enhver Udsigt til selv paa de forhaandenværende Betingelser at kunne reise den fornødne Sum. Bedre vilde det som sagt være, om man gjen-nem Communen eller især ved private Kræfter søgte at udfrie denne overordentlig uheldigt stillede Befolkning fra dem, i hvis Kløer de nu maae falde. — Med Hensyn til selve Lovforslaget skal jeg bemærke, at jeg anseer den Bestemmelse, der indeholdes i § 6 om, at ingen Pantelaaner maa tage Pant af Børn, for uheldig; det vil kun gjøre det endnu tungere